

Отъ единъ високъ прозорецъ потокъ бледозлатна свѣтина струеше върху величественитѣ саркофази отъ мраморъ и порфиръ.

Теофилъ дълго мълча, потъналъ въ скръбно съзерцание, следъ това въздъхна и каза:

— Прахътъ на мъдри и храбри мъже почива тука... Ето, този е гроба на Константинъ Велики, този на Юстиниянъ Ринотметъ, този на Константинъ Копронимъ, този на Левъ IV, този на Василий Македонецътъ, този на Левъ Философъ, този на Никифоръ Фокасъ... Когато норманитѣ превзеха Солунъ, всички дойдоха да искатъ закрила отъ великия бранникъ... Победителятъ на сарацинитѣ. Отъ мъртавци търсиме помощъ, защото живитѣ... — Теофилъ отново въздъхна и поклати глава, — следъ Андроникъ... Исакъ. Отъ зло на зло. Сега, когато навсѣкѣде се мълви, че Фридрихъ Червената брада се кани да потегли срещу Визансъ, Исакъ и братъ му Алексей пилѣятъ последната перпера на хазната за пантомими, надбѣгвания, угощения... Тукъ почива Иоанъ Цимисхесъ, храбриятъ арменецъ, тукъ Василий Българоктонъ, тукъ Мануилъ Комнинъ...

Иваница остана при тъмноаления порфиръ на предпоследния саркофагъ. Сърцето му биеше глухо и бавно.

Василий Българоктонъ... Колко лъти той бѣ чувалъ това име да се произнася съ злоба и проклетия въ бащиния му домъ. На смъртния си одъръ, стариятъ боляръ Тодоръ, баща му, бѣ казалъ на синоветѣ си: Деца, на васъ оставямъ да направите това, което азъ не успѣхъ да сторя... Помнете сто и петдесетъ годишнитѣ тегла на българския народъ, отмъстете за слѣпитѣ войници на Самуила, отмъстете на Българоктона, на Българоубиеца... *(в гроба си)*

Три лъти трѣбваше да се обърнатъ коститѣ на Василий II, ако знаеше, че въ този мигъ предъ тишината на гробницата му стои бѣдещиятъ Ромеоктонъ...

— Защо се замисли, княже? Ела! Сега ще те заведе въ Света София. Но защо ли не дойде Адрианъ? Той си е винаги такъвъ — малко не трѣбва да му се върва...

На кого да вървамъ отъ двама ви — си мислѣше горчиво Иваница. Щомъ излѣзоха вѣнъ, веднага ги грабна